

Τώρα σείζω τὰ δέρεά μου καὶ κόπτω τ' ἄλεσιδιᾶ
Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλυσι 1. 2) Χρυσοῦν ἄλυσσοει-
δὲς κόσμημα τοῦ λαιμοῦ, περιδέραιον Θράκ. Ἴων. (Κρήν.)
Κάρπ. 3) Τεσσαράκοντα κυκλῖά, ἤτοι κύκλοι νήμα-
τος Μέγαρ. Πβ. ἀγκῶνας 4, ἄλυσίδα 2, κούκλα,
σκοιλλί. 4) Ἡ τελευταία ὑποδιαίρεσις τῆς τολύ-
πης τοῦ νήματος τῆς λεγομένης κούκλας ἔχουσα περὶ
τὰ πεντήκοντα νήματα εἰς κύκλους Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πβ.
δεκάδι. 5) Οἱ κύκλοι ἐν γένει τοῦ νήματος πολλαχ.
Συνών. βροχίδι. 6) Ἡ τολύπη, ἡ ὁποία στριβομένη
ὀλίγον διὰ τῆς ἀτράκτου περιελίσσεται εἰς τὸν πῆχυν
τῆς χειρὸς καὶ ἔπειτα γνέθεται Κρήτ.

άλυσιδιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἄλυσιδιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσίδι.

Ἄλυσις : Ἄσμ.

Ἐννέα κλωστὲς χρυσᾶ γέρνει ἄνω τῆς τῶφαλῆς τῆς
τοῦ δώδεκα ἄλυσιδιᾶς δκιμασκάλα τὲς βάλ-λει

(χρυσᾶ ἐνν. νομίσματα, δκιμασκάλα = ὑπὸ τὴν μασχάλην)
Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλυσι 1.

άλυσιδιάζω Κρήτ. Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσίδι. Παρὰ Βλάχ. ἡ μετοχ. ἄλυσι-
διασμένος.

1) Σχηματίζω κυκλῖά, ἤτοι κύκλους τοῦ νήματος, τὸ
ὁποῖον πρόκειται νὰ βάλω εἰς τὸν ὑφαντικὸν ἱστὸν Κρήτ.
Συνών. ἀναλέγω. 2) Περνῶ τὰ νήματα εἰς τὸ λεγόμε-
νον *μιτόχτενο* Κρήτ.: Ἄλυσιδιάζω γιὰ νὰ φάνω ἓνα χεράμι.

3) Συνδέω διὰ σχοινίου τοὺς βοῦς καὶ ἄλωνίζω Κρήτ.
Πβ. ἄλυσιδώνω, ἄλυσσοδένω, ἄλυσώνω.

άλυσιδίτσα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσίδα διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ἄλυσις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλυσιδάκι 1.

άλυσιδοδεμένος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσίδα καὶ τοῦ δεμένος μετοχ.
τοῦ ρ. δένω.

Ὁ δι' ἀλύσεων δεμένος : Ἄσμ.

Γλυτώσετε τὰ μέλη μου τ' ἄλυσιδοδεμένα.

άλυσιδοκόμματα τά, Πόντ. (Τραπ.) ἄλυσσοδόμ-
ματα Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῶν οὗς. ἄλυσίδι καὶ κομμάτι.

Τεμάχια ἀλύσεως : Ἄσμ.

Ἄσ' τ' ἄλυσιδοκόμματα ἔναν' ἑς σὸ δέρε' ἐπῆρην,
δίλινους ἀπέμπρ' ἐσκότωσεν καὶ μύριους ἀποπίσω
Τραπ.

Μὲ τ' ἄλυσσοδόμματα ἡγρούλεψεν τὸν λαόν ἄτ'
(ἡγρούλεψεν = κατέστρεψε) Κερασ.

άλυσιδοπλεμένος ἐπίθ. Κρήτ. ἄλυσιοπλεμένος
Κάρπ. ἄλυσιοπ-πλεμένος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσίδα καὶ τοῦ πλεμένος μετοχ.
τοῦ ρ. πλέκω, παρ' ὃ καὶ π-πλέκω.

Ὁ ἔχων τοὺς πλοκάμους πλεγμένους ὡς ἄλυσιν, ἐπὶ
γυναικὸς : Ἄσμ.

Ἄνοιξε πόρτα τοῇ ξανθῆς, πόρτα τοῇ μαυρομμάτας,
πόρτα τοῇ γαϊτανόφρουδης, τὸ ἄλυσιδοπλεμένης
Κρήτ.

Ἐχει μὴν κόρην ὁμορφήν, ξανθὴν καὶ μαυρομμάτα,
καὶ γα- καὶ γατανόφρουδην καὶ ἄλυσιοπ-πλεμένην

(ἡ ἐπανάληψις τῶν συλλαβῶν καὶ καὶ γα- διὰ μετρικὴν
ἀνάγκην) Κάρπ. Συνών. ἄλυσιοπ-πλεμένος.

άλυσιδοπούλλα ἡ, ἀμάρτ. ἄλ'σ'δουπούλλα Ἡπ.
(Χουλιαρ.) ἄλ'σ'δόπ'λλον τό, Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἄλ'σ'δου-
πούλλ' Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσίδα διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -πούλλα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Τὸ ἄλ'σ'δό-
π'λλου καὶ ἄλ'σ'δουπούλλ' ἐκ τῶν ἁμαρτ. τύπ. ἄλυσι-
δόπουλλο καὶ ἄλυσιδοπούλλι.

Μικρὰ ἄλυσις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλυσιδάκι.

άλυσιδούλλης ὁ, ἀμάρτ. ἄλ'σ'δούλλ'ς Ἡπ. (Χου-
λιαρ.) Θηλ. ἄλυσιδούλλα πολλαχ. ἄλ'σ'δούλλα Ἡπ.
(Χουλιαρ.) Οὐδ. ἄλ'σ'δούλλ' Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσίδα διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούλλης.

Ἄλυσιδοπούλλα, ὁ ἰδ.

άλυσιδοχτισμένος ἐπίθ. Αἰγιν.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσίδα καὶ τοῦ χτισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. χτίζω.

Ὁ κατὰ τὴν οἰκοδόμησίν του συνδεθεὶς μὲ ἀλύσεις,
ἐπομένως στερεός, ἐπὶ πύργου : Ἄσμ.

Πύργος ἄλυσιδοχτιστός τὸ ἄλυσιδοχτισμένος.

(πλίγησε = ἐπνίγη). Συνών. ἄλυσιδοχτιστός.

άλυσιδοχτιστός ἐπίθ. Αἰγιν.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσίδα καὶ τοῦ ἐπίθ. χτιστός.

Ἄλυσιδοχτισμένος, ὁ ἰδ.

άλυσίδωμα τό, Λεξ. Δεῖκ

Ἐκ τοῦ ρ. ἄλυσιδώνω.

Τὸ δέσιμον δι' ἀλύσεων. Συνών. ἄλυσσοδέσιμον.

άλυσιδώνω Ἀπουλ. (Καλημ.) Ἡπ. Κρήτ. — Λεξ.
Δεῖκ Περίδ. Βυζ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἄλυσιδῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Δένω τινὰ δι' ἀλύσεως ἔνθ' ἄν. 2) Συνδέω,
συζευγνύω τοὺς βοῦς πρὸς ἀλώνισμα Κρήτ.

Πβ. ἄλυσιδιάζω, ἄλυσσοδένω, ἄλυσώνω.

άλυσιδωτὸς ἐπίθ. Ἡπ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Πόππλετ.
Μ. Ἐγκυκλ.

Τὸ μεταγεν. ἐπίθ. ἄλυσιδωτός.

Ὁ πλεγμένος ἐν εἴδει ἀλύσεως ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Βάνουν κατάρτια μπρούζινα, ἀντένες σιδερένιες,
βάνουν σκοινιά ἄλυσιδωτά, παννιά ζωγραφισμένα
Ἡπ.

άλυσσοδένω σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄλ'σουδένου
βόρ. ἰδιώμ. ἄλυσσοδέν-νω Κύπρ. ἄλυσσοδένου Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὗς. ἄλυσι καὶ τοῦ ρ. δένω, παρ' ὃ καὶ
δέν-νω.

Δένω δι' ἀλύσεως ἔνθ' ἄν. : Μὰ λαχάρα μ' ἄλυσσοδένει

